

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce : **REMA Systém, a.s.** se sídlem Budějovická 1667/64, Praha 4, zastoupen JUDr.Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Vršovická 65, Praha 10 v řízení o žalobě proti výroku II. rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25.5.2011 čj: 1312/M/11 23927/ENV/11, sp.zn. R/1811

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25.5.2011 čj: 1312/M/11 23927/ENV/11, sp.zn.: R/1811 se ve výroku pod bodem II. tohoto rozhodnutí z r u š u j e a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr.Tomáše Sequense, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení výroku II. rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25.5.2011 čj: 1312/M/11 23927/ENV/11, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 22.12.2005 čj: 5193/ENV/720/05 tak, že v ostatních částech rozklady napadené

rozhodnutí ministerstva ze dne 22.5.2005 čj: 5193/ENV/720/05 potvrzuje. Žalobce v podané žalobě uvedl, že je právnickou osobou, která provozuje kolektivní systém podle zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) Ve smyslu § 37n odst. 3 zákona o odpadech podal dne 11.10.2005 návrh na zápis kolektivního systému a výrobců zapojených do jím provozovaného kolektivního systému do tzv. Seznamu výrobců elektrozařízení. Tento návrh obsahoval i návrh na zápis v rozsahu zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácnosti ze skupin 3, 4 a 7. Jako provozovatel konkurenčního kolektivního systému podala dne 12.10.2005 společnost ASEKOL s.r.o. návrh na zápis kolektivního systému a výrobků zapojených do jí provozovaného kolektivního systému do Seznamu výrobců elektrozařízení. Rovněž tento návrh obsahoval návrh na zápis v rozsahu zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností ze skupin 3, 4 a 7.

O těchto návrzích nevedl žalovaný správní orgán společné řízení, o návrzích rozhodoval samostatně. Dne 22.12.2005 pod čj: 5193/ENV/720/05 vydal žalovaný rozhodnutí o návrhu společnosti ASEKOL s.r.o., kterým zapsalo do Seznamu výrobců elektrozařízení uvedenou společnost pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností ze skupin 3, 4 a 7. Dne 18.1.2006 pak vydal žalovaný po čj: 5194/ENV/720/05 rozhodnutí, kterým návrh žalobce na zápis do uvedeného seznamu pro uvedené skupiny zamítl. Proti oběma rozhodnutím podal žalobce rozklad. Rozklad, podaný do rozhodnutí žalobce, byl zamítnut rozhodnutím žalovaného ze dne 30.5.2006 čj: 3228/M/06, 39691/ENV/06. Rozklad, podaný do rozhodnutí, které se týkalo společnosti ASEKOL s.r.o., byl zamítnut rozhodnutím žalovaného ze dne 10.3.2006 čj: 1420/M/06, 18930/ENV/06.

Proti oběma rozhodnutím podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2006, kterým bylo rozhodnuto ve věci návrhu žalobce, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15.4.2009 čj: 5 Ca 187/2006-113, kasační stížnosti, které byly podány proti tomuto rozsudku, byly zamítnuty Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 26.8.2010 čj: 1 As 17/2010-294. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2006, kterým bylo rozhodnuto ve věci návrhu společnosti ASEKOL s.r.o., bylo zrušeno Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 187/2006-165. Kasační stížnosti, které byly podány proti tomuto rozsudku byly zamítnuty, resp. odmítnuty rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11. 2011 čj: 3 As 8/2011-287.

Žalobce poukázal na právní závěry, které byly v uvedených rozhodnutích soudů uvedeny, zejména zdůraznil, že soudy dospěly k závěru, že o všech žádostech provozovatelů kolektivních systémů o zápis do Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními (dále též „Seznam“) pro určitou skupinu elektrozařízení mělo být vedeno společné řízení, pokud se tak nestalo, došlo k porušení práv žadatelů, porušení rovnosti účastníků řízení, došlo k vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, neboť zápis do Seznamu nemá pouze evidenční charakter, nýbrž je rozhodnutím o právech a povinnostech provozovatelů kolektivních systémů i výrobků elektrozařízení.

Po té kdy bylo soudem předcházející rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10.3.2006, čj: 1420/M/06, 18930/ENV/06. bylo o rozkladu, který podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2005, čj: 5193/ENV/720/05 (dále „rozhodnutí ze dne 22.12.2005“), znovu rozhodnuto, a to rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne

25.5.2011 čj: 5193/ENV/720/05, které je napadeno touto žalobou pod bodem II. výroku tohoto rozhodnutí.

Žalobce namítal, že ministr životního prostředí zrušil pouze ty části výroků pod bodem A1. a A2. rozhodnutí ze dne 22.12.2005, kterými se společnost ASEKOL a jí zastoupení výrobci zapisují do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácnosti ze skupiny 3. (výrok I.). Pod bodem II. výroku napadeného rozhodnutí ministr rozhodl tak, že ve zbývajícím rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 22.12.2005 potvrdil. To znamená, že bylo ponecháno v platnosti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 22.12.2005 v části, která se týká zápisu společnosti ASEKOL a jí zastoupených výrobců do Seznamu ve vztahu k historickému elektrozařízení pocházející z domácnosti ze skupiny 4 a 7. Žalovaný tak rozhodl přesto, že správní řízení se týkalo jak skupiny 3, tak skupiny 4 a 7. Dle názoru žalobce bylo rozhodnuto v rozporu s právním názorem, který vyjádřily soudu ve zmíněných rozsudcích, když soudy konstatovaly těžké vady řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, Nejvyšší správní soud těmto vadám přiznal dokonce ústavní rozměr. Žalobce namítal porušení ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že výchozí zásadou je zásada úplné revize zákonnosti rozhodnutí, včetně otázek procesních, odvolací orgán není vázán ani důvody, ani rozsahem napadení výroku rozhodnutí. Výjimkou je situace, kdy je odvoláním napadena jen část výroku, lze tak učinit pouze při zjištění o schopnosti ostatních výroků samostatně nabýt právní moci. Dle názoru žalobce taková situace v daném případě nenastala, rozhodnutí ze dne 22.12.2005 v části, ve které se týkaly skupin 4 a 7 nemohly právní moci samostatně nabýt. Poukázal na ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu s tím, že toto ustanovení neumožňuje od sebe dělit několik částí jednoho a toho samého výroku, nýbrž je třeba posuzovat jednotlivé výroky téhož rozhodnutí. Nelze dovodit ze žádného ustanovení, že by pouze jedna část napadeného rozhodnutí mohla nabýt právní moci. Žalobce namítal porušení zásady materiální rovnosti účastníků řízení a zásady předvídatelnosti rozhodnutí, když bylo možno legitimně očekávat, že žalovaný zruší i části rozhodnutí ze dne 22.12.2005 týkající se zápisu společnosti ASEKOL pro skupiny 4 a 7, neboť správní řízení v této části bylo postiženo stejnými vadami, pro které byla zrušena část napadeného rozhodnutí, která se týkala skupiny 3, neboť se jednalo o jedno a totéž řízení. Z rozsudku Městského soudu v Praze sp zn. 7 Ca 118/2006 přitom nevyplývá, že by soud svůj právní názor omezil pouze na vady řízení, které se týkaly skupiny 3. Pokud je správní orgán povinen zkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházející řízení v celém rozsahu, bylo povinností ministra zrušit rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 22.12.2005. Pokud tak ministr neučinil a v napadené části rozhodnutí ze dne 22.12.2005 potvrdil, postupoval nezákonně. Z důvodů uvedených v podané žalobě žalobce navrhl, aby soud výrok II. rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25.5.2011 zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodoval na základě zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 118/2006-165, který vytýkal neobjasnění výše podílu na trhu elektrozařízení skupiny 3. Rozsah přezkumu vytýčil nejen žalobce ve svém rozkladu, když napadl rozhodnutí ministerstva pouze v rozsahu omezeném, ale také Městský soud v Praze. Rozhodnutí bylo rozkladem žalobce napadeno pouze v omezeném rozsahu, což je zřejmé hned z úvodu rozkladu, ve kterém je poukazováno na to, že společnost ASEKOL s.r.o. byla zapsána mimo jiné pro skupinu 3, věcné námitky v rozkladu uvedené se vztahují pouze k této skupině. Připouští, že rozhodnutí ministerstva neobsahuje jasně označené části výroku rozhodnutí, zápis do Seznamu pro jednotlivé skupiny

elektrozařízení je označen pouze samostatnými body, je však nepochybné, že tyto body představují jednotlivé výroky – podvýroky výrokové části rozhodnutí, ty lze odvoláním samostatně napadnout. Zápis do Seznamu se posuzuje samostatně pro určitou skupinu elektrozařízení, je nezávislý na zápisu do Seznamu pro skupinu jinou. Pokud je poukazováno žalobcem na zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, nebylo možno dle názoru žalovaného podle uvedeného zákona postupovat, a to s přihlédnutím k ustanovení § 179 odst. 1 nyní platného správního řádu. K námitkám o porušení zásady materiální rovnosti, nestrannosti a legitimního očekávání žalovaný uvedl, že je nutno vycházet z konkrétních okolností daného případu, zásada legitimního očekávání nedává žalobci nárok na to, aby správní orgán rozhodl určitým způsobem. Jestliže žalobce napadá rozkladem rozhodnutí ministerstva pouze v omezeném rozsahu, nelze legitimně očekávat zrušení celého rozhodnutí, když i žalobní námitky proti zákonnosti předchozího rozhodnutí ministra, které Městský soud v Praze ve svém rozsudku pod sp.zn. 7 Ca 118/2006 uznal za oprávněné, se týkají výhradně rozhodování ve vztahu ke skupině 3. Žalovaný má za to, že bylo postupováno v souladu s právním názorem, který Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku vyjádřil. Navrhl zamítnutí podané žaloby jako nedůvodné.

K vyjádření žalovaného zaslal žalobce repliku, v níž s odkazem na body 22 a 23 podané žaloby zopakoval povinnost správního orgánu přezkoumávat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo, v celém rozsahu, poukázal na námitky, které uvedl pod bodem 24 žaloby. Jak část napadeného rozhodnutí ze dne 22.12.2005, týkající se skupiny č. 3, tak část, která se týká skupin 4 a 7 tvoří součást jediného výroku A2, resp. A1. Správní řád neumožňuje od sebe oddělit několik částí jednoho a téhož výroku, nýbrž pouze jednotlivé výroky téhož rozhodnutí. Jednotlivé části předmětného výroku A2 nepochybně tvoří nedílný celek. Závěr o nutnosti považovat všechna rozhodnutí o zápisech do Seznamu pro jednotlivé skupiny za nepravomocná vyplývá z judikatury Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp zn. 7 Ca 118/2006, 1 As 17/2010, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.11.2011 čj: 6 Ca 429/2008-76). Bylo konstatováno, že u všech návrhů na zápis do seznamu nebyl řádně vymezen okruh účastníků řízení. Poukázal na to, že napadené rozhodnutí se hledisky, která jsou uvedena v ustanovení § 82 odst. 3, správního řádu nezabývá, to způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí s tím, že z rozsudku Městského soudu v Praze čj: 7 Ca 118/2006-165 vyplývá, že tento soud omezil svůj právní názor pouze na vady týkající se skupiny 3, nebylo to ani možné, protože v řízení o zápis skupin 3, 4 a 7 bylo jedním řízením. Poukázal na to, že Ministerstvo životního prostředí v některých případech vychází z premisy, že rozhodnutí ze dne 22.12.2005 nabylo právní moci, v jiných řízeních akceptuje závěry judikatury o tom, že rozhodnutí o zápisu do Seznamu nenabyla právní moci. Proto žalobce na podané žalobě trval.

S přihlédnutím k množství účastníků správního řízení a od toho se odvíjející možné postavení osob zúčastněných na řízení v této věci, vyrozuměl soud tyto osoby o možnosti uplatňovat svá práva jako osoba zúčastněná na řízení vyrozuměním ze dne 13.7.2011, které bylo vyvěšeno na úřední desce soudu i podobě elektronické v období od 19.7.2011 do 19.8.2011. Právo osoby zúčastněné na řízení neuplatnil žádný subjekt.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s takovýmto postupem, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 22.12.2005 rozhodlo Ministerstvo životního prostředí pod čj: 5193/ENV/720/05 tak, že do Seznamu výrobců elektrozařízení se zapisuje ASEKOL s.r.o. jako provozovatel kolektivního systému a výrobci, uvedení v příloze č. 1, a to pro zajištění plnění povinností pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstraňování elektroodpadu a elektrozařízení, pro zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení ze skupin č. 3, 4, 7, 8, pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 3, 4, 7, pro zajištění financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadů ze skupin 3, 4, 7, 8, 10 (výrok pod bodem A1, A2). Dále bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu společnosti ASEKOL s.r.o. a výrobců elektrozařízení uvedených v příloze č. 2 rozhodnutí, a to pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními skupiny č.8 (výrok pod bodem B1, B2). Správní orgán konstatoval doklady, které byly návrhovatelem, společností ASEKOL s.r.o., předloženy k žádosti o zápis do seznamu, bylo konstatováno, že byly splněny podmínky, pokud jde o skupiny uvedené pod výroky A1., A2., konstatoval, že návrhovaatel ani výrobci elektrozařízení, uvedení v příloze č. 2 rozhodnutí, nebyli zapsáni do seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 8, protože ve správním řízení nebyl prokázán největší podíl na trhu pro tuto skupinu. Uvedené rozhodnutí převzal jednatel společnosti ASEKOL s.r.o. dne 22.12.2005 osobně a vzdal práva odvolání.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém konstatoval, že rozhodnutím žalovaného ze dne 22.12.2005 byla jako provozovatel kolektivního systému zapsána společnost ASEKOL s.r.o. do seznamu pro tzv. historický elektroodpad, mimo jiné i pro skupinu 3. Namítl rozpor rozhodnutí se zákonem o odpadech, poukázal na nezákonnost prováděcí vyhlášky s tím, že žádá o zrušení rozhodnutí v části A1. a A2. a přikládá vyjádření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, které konstatuje rozpor vyhlášky s pravidly hospodářské soutěže. Dále poukázal na porušení obecných správních předpisů, když návrhem ze dne 11.10.2005 podala společnost návrh na zápis do seznamu pro skupinu 3 pro celkem 244 výrobců, minimálně z tohoto návrhu muselo být ministerstvu známo, že existují i jiní výrobci a provozovatelé kolektivního systému pro odpady skupiny 3, kterých se rozhodnutí pro tuto skupinu dotýká, proto musí být tyto subjekty účastníky jakéhokoliv řízení, ve kterém se má rozhodovat o financování a provozování systému pro historické elektrozařízení podle § 37n odst. 3 zákona o odpadech. Dále poukázal na to, že podíl subjektů reprezentujících návrh REMA na trhu informačních technologií v ČR, tedy elektrozařízení skupiny 3, představuje přes 80% celkového trhu v ČR, z toho vyplývá, že společnost ASEKOL ve skupině 3 největším podílem na trhu nedisponuje.

O uvedeném rozkladu (celkem bylo podáno 151 obsahově shodných rozkladů) rozhodl ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 10.3.2006 pod čj: 1420/M/06 18930/ENV/06, sp.zn. R/1811 tak, že rozklady zamítl jako nepřípustné s odůvodněním, že subjekty, které rozklad podaly, nelze považovat za účastníky předmětného řízení, tedy ani za osoby oprávněné rozklad podat. Konstatoval, že ministerstvo ve správním řízení rozhoduje o zápisu jednotlivého subjektu a způsobu zajištění plnění povinností, řízení se tedy týká pouze tohoto subjektu. Jiná osoba tak nemůže být rozhodnutím o zápisu přímo dotčena na svých právech.

Uvedené rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10.3.2006 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 118/2006-165. Městský soud v Praze v tomto rozsudku poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2010

čj: 1 As 17/2010-249, který se zabývá problematikou okruhu účastníků řízení a vedení společného řízení o návrzích jednotlivých provozovatelů kolektivních systémů a jednotlivých výrobců do Seznamů. S odkazem na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze uzavřel, že bylo zjištěno, že žalovaný nevedl společné řízení o všech žádostech o zápis určitého kolektivního systému do Seznamu, dopustil se tím vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Uvedl, že v dalším řízení bude správní orgán postupovat tak, že povede společné řízení, ve kterém zjistí podíl žalobce a dalších žadatelů o zápis na trhu elektrozařízení ze skupiny 3 s tím, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není podíl jednotlivých žadatelů na trhu zřejmý. V podrobnostech odkázal Městský soud na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Následně ministr životního prostředí znovu rozhodl o podaných rozkladech, včetně rozkladu žalobce, proti rozhodnutí ze dne 22.12.2005, a to nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25.5.2011. Pod bodem I. bylo rozhodnuto tak, že se zrušuje část výroku A1 rozhodnutí ministerstva ze dne 22.12.2005 čj: 5193/ENV/720/05, kterou se provozovatel kolektivního systému společnost ASEKOL s.r.o. zapisuje do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 3. Současně byla zrušena část výroku A2 rozhodnutí ministerstva ze dne 22.5.2005 čj: 5193/ENV/720/05, kterou se výrobci, uvedení v příloze č. 1 rozhodnutí, zapisují do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením ze skupiny 3 a v tomto rozsahu byla věc vrácena ministerstvu k novému projednání. Pod bodem II. napadeného rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že v ostatních částech rozklady napadené rozhodnutí ministerstva ze dne 22.12.2005 čj: 5193/ENV/720/05 potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán konstatoval dosavadní průběh řízení, konstatoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 118/2006-165 a závěrečnou část odůvodnění tohoto rozsudku. Dále uvedl, že zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, neumožňoval v době vydání původního rozhodnutí o rozkladu ze dne 10.3.2006 zrušit nebo změnit část napadeného rozhodnutí. Protože je nyní řízení vedeno podle správního řádu účinného od 1.1.2006, není důvod nevyhovět a nezrušit k rozkladu ty části výroku napadeného rozhodnutí, jejichž zrušení se odvolatelé ve svých rozkladech domáhají. Rozklady napadají části výroku, které se týkají zápisu do Seznamu pro skupinu 3, tyto části výroků jsou oddělitelné od ostatních částí výroků napadeného rozhodnutí.

K výše uvedenému obsahu spisového materiálu je vhodné zmínit, že proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 118/2006-165 byla podána kasační stížnost dvěma subjekty (ASEKOL s.r.o. a FAST ČR a.s.), kasační stížnost byla dílem zamítnuta a odmítnuta. Stalo se tak rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2011 čj: 3 As 8/2011-287. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že se zabýval procesními námitkami stěžovatelů. To znamená, že na právních názorech, vyjádřených ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2010, čj: 1 As 17/2010-294, se nic nezměnilo.

Žalobce v podané žalobě namítal porušení ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že z hlediska zákonnosti je správní orgán povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu, za výchozí zásadu je nutno považovat úplnou revizi zákonnosti rozhodnutí. Tuto námitku soud shledal důvodnou.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho správnost, se nepřihlíží.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán rozhodující o rozkladu zdůraznil větu druhou ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, když zdůraznil skutečnost, že rozkladem napadené rozhodnutí přezkoumává pouze v rozsahu námitek, které jsou v rozkladu uvedeny. Zcela bez povšimnutí však ponechal správní orgán větu první ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, která ve výsledku znamená, že novou právní úpravou, provedenou ve správním řádu z roku 2004, nedošlo k výraznému omezení revizního principu. Je-li ve větě první ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu stanoveno, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy, a to v plném rozsahu, znamená to, že při posuzování souladu odvoláním (zde rozkladem) napadeného rozhodnutí s právními předpisy a při posuzování v souladu řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo rovněž s právními předpisy, není správní orgán vázán námitkami, které jsou v odvolání uvedeny, z hlediska v souladu s právními předpisy musí jak napadené rozhodnutí, tak předcházející řízení, posoudit v celém rozsahu. Jestliže žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno za situace, kdy předcházející rozhodnutí o rozkladu z 10.3.2006 bylo zrušeno Městským soudem v Praze, který ve svém rozsudku odkázal na závěry, které učinil ve vztahu k řízení o návrzích na zápis kolektivního systému a výrobců, zapojených do jím provozovaného systému, do Seznamu výrobců elektrozařízení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.8.2010 čj: 1 As 17/2010-294, je zcela nepochybné, že řízení, které předcházelo vydání rozkladem napadeného rozhodnutí ze dne 22.12.2005, v souladu s právními předpisy nebylo. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, na který v plném rozsahu odkázal i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 118/2006-165 zcela jednoznačně vyjádřil, že řízení o návrzích provozovatelů kolektivních systémů vede k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech provozovatelů kolektivních systémů i výrobců elektrozařízení, nemůže mít proto pouze evidenční charakter se zdůrazněním, že provozovatelé kolektivních systémů, kteří podali žádost o zápis do Seznamu, a výrobci elektrozařízení, kteří jsou zastoupeni těmito provozovateli, musí být účastníky správního řízení o takovém zápisu do Seznamu s tím, že o všech žádostech provozovatelů kolektivních systémů o zápis Seznamu pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu elektrozařízení mělo být vedeno společné řízení. Nejvyšší správní soud uzavřel, že pokud nebylo společné řízení o všech žádostech vedeno, dopustil se správní orgán vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé s tím, že šlo o porušení základních práv účastníků řízení vyjádřit se k projednávané věci, k prováděným důkazům, byla narušena rovnost účastníků řízení, přičemž toto porušení práv má ústavní rozměr.

V dané věci z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by správní orgán společné řízení vedl. Soudem vytýkané závažné vady řízení tak nebyly správním orgánem odstraněny, správní orgán nesplnil svou povinnost přezkoumat soulad jak napadeného rozhodnutí, tak zejména řízení, které vydání takového rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy přesto, že soudem bylo konstatováno vážné porušení práv účastníků řízení a bylo zcela nepochybně konstatováno, že se správní orgán dopustil vady řízení, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Na místo toho zcela ryze formálně posoudil rozklad

žalobce se závěrem, že směřoval pouze do části výroku uvedených pod bodem A1. a A2. rozkladem napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ministr životního prostředí rozhodl způsobem, který byl v napadeném rozhodnutí vyjádřen proto, že dospěl k závěru, že rozklad byl podán pouze proti části rozhodnutí ze dne 22.12.2005, a to té části, kterým bylo rozhodováno o zápisu do Seznamu pro elektrozařízení ze skupiny 3. Tento názor soud nesdílí. Z rozkladu žalobce ze dne 12.1.2006, který podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2005, je zřejmé, že rozklad byl podán proti celému rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2005. Je sice pravdou, že rozklad byl uvozen tím, že odvolatel (zde žalobce) poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 22.12.2005 byla zapsána společnost ASEKOL s.r.o. do Seznamu mimo jiné i pro tzv. historický elektroodpad skupiny 3, pod bodem I. tohoto rozkladu, ve kterém žalobce namítal rozpor rozhodnutí ze dne 22.12.2005 se zákonem o odpadech a nezákonnost prováděcí vyhlášky, však žalobce výslovně uvedl, že žádá o zrušení rozhodnutí ze dne 22.12.2005 v části A1. a A2. Žalobce v rozkladu sice dále namítal, že pro skupinu č. 3 má největší podíl na trhu pro danou skupinu, toto tvrzení je však zcela nepochybně odůvodněním rozkladu. Toto tvrzení nelze považovat za omezení rozsahu, ve kterém je prvostupňové rozhodnutí napadeno, když v závěru bodu I. rozkladu žalobce výslovně uvedl, že žádá o zrušení rozhodnutí ze dne 22.12.2005 v celé části A1. a A2. V úplném závěru rozkladu žalobce pak uvedl, že navrhuje zrušení rozhodnutí ze dne 22.12.2005, tedy zrušení celého rozhodnutí. Ze samotného obsahu rozkladu nelze jednoznačně dovodit, že žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 22.12.2005 pouze ve vztahu k elektrozařízení ve skupině 3, když takový výslovný návrh v rozkladu obsažen není. Pokud má správní orgán za to, že požadavek zrušení rozhodnutí ze dne 22.12.2005 je nedostatečně precizní, resp. není zřejmé, čeho se žalobce rozkladem domáhá, bylo na správním orgánu, aby žalobce vyzval k odstranění takovýchto pochybností v rámci projednávání rozkladu (odstranění vad podání).

K tomu, co bylo uvedeno, je nutno konstatovat, že soud si je vědom toho, že novým správním řádem došlo k určitému omezení revizního principu, a to v případě přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí z hlediska jeho věcné správnosti, neznamená to však, že se správní orgán soustředí pouze na větu druhou ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, který tuto zásadu zakotvuje. Při svém rozhodování je povinností odvolacího správního orgánu (zde orgánu rozhodujícího o rozkladu) respektovat celé ustanovení § 89, které upravuje základní zásady postupu odvolacího správního orgánu, resp. orgánu, který rozhoduje o rozkladu (§ 152 odst. 4 správního řádu), a to včetně věty třetí uvedeného ustanovení, zejména s přihlédnutím k zásadním výtkám ohledně vedení řízení ze strany soudů.

Opodstatněnost lze přiznat i námitkám žalobce, ve kterých poukazuje na porušení ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu. V daném případě je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2005 obsahovala několik výroků, a to výroky pod bodem A1., A2., B1., B2. Z ustanovení § 82 odst. 1 správního řádu vyplývá, že odvoláním lze napadnout mimo jiné i jednotlivý výrok rozhodnutí. V takovýchto případech, pokud odvolání směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí, za splnění dalších podmínek, nabývá zbytek výrokové části právní moci. Z ustanovení § 82 ani z jiného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by právní moci mohla nabýt jen část výroku. V daném případě je nepochybné, že pod bodem I. napadeného rozhodnutí (který není napaden žalobou k této věci), správní orgán zrušil jen část ze dvou výroků rozhodnutí z 22.12.2005 (část výroku A1. a část výroku A2.), přičemž žalobou napadeným bodem II. rozhodnutí, rozhodnutím z 22.12.2005 potvrdil.

Je nutno zdůraznit, že základním a výrazným nedostatkem nyní žalobou napadeného rozhodnutí, resp. bodu II. napadeného rozhodnutí, je nerespektování právního názoru, který byl v tomto řízení vyjádřen soudem, který zcela nepochybně vyjádřil nezbytnost a nutnost vedení společného řízení o všech návrzích na zápis kolektivních systémů do Seznamu. Jak již bylo výše uvedeno, z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by poté, kdy předcházející rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10.3.2006 bylo zrušeno, bylo vedeno společné řízení, ze spisového materiálu nevyplývá, že by účastníkům řízení bylo umožněno, aby se vyjádřili k návrhům ostatních kolektivních systémů, zaujali k nim stanovisko, navrhli doplnění dokazování a činili úkony, které účastníkům řízení přísluší. Jen obtížně si přitom lze představit, že by společné řízení bylo vedeno až v rámci řízení o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí. Námitku žalobce, že nebyl respektován právní názor soudu shledal soud důvodnou, když je zřejmé, že správní orgán, rozhodující o rozkladu, vycházel pouze z jednoho odstavce rozsudku Městského soudu v Praze, aniž by respektoval celé odůvodnění předmětného rozsudku, ve kterém je zcela jednoznačně uvedeno, že došlo k porušení procesních předpisů, přičemž vady řízení mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Bylo tedy na správním orgánu, aby poté, kdy předcházející rozhodnutí o rozkladu bylo zrušeno, vady řízení odstranil. Odstranění vad řízení mohlo v této věci spočívat mimo jiné v tom, že bylo vedeno společné řízení o všech návrzích. Jak již bylo rovněž výše uvedeno, lze si jen obtížně představit, že by k odstranění vytýkaných vad došlo až v rámci rozkladového řízení, když před prvostupňovým správním orgánem společné řízení vedeno nebylo.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 118/2006-165 žalovaného zavazoval zabývat se rozkladem pouze ve vztahu k elektrozařízení ze skupiny č. 3, nelze ani s tímto závěrem souhlasit. Správní orgán zcela bez povšimnutí ponechal odkaz na právní názor Nejvyššího správního soudu, který byl vyjádřen v jeho rozsudku ze dne 26.8.2010 čj: 1 As 17/2010-294, když Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17.12.2010 čj: 7 Ca 118/2006-165 na tento rozsudek odkázal a konstatoval ve stručnosti závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl. Zejména zdůraznil, že došlo k porušení práv účastníků řízení, konstatoval nezbytnost vedení společného řízení o všech návrzích na zápis do Seznamu. Tomu koresponduje i závěr, který je vyjádřen ve druhém odstavci na straně 6 uvedeného rozsudku, ve kterém Městský soud v Praze konstatoval, že dále bude správní orgán postupovat podle právních předpisů, které upravují vedení společného řízení i řízení o výběru žádosti. Až v dalším odstavci zdůraznil potřebu zabývat se podílem jednotlivých žadatelů na trhu elektrozařízení ze skupiny č. 3. Rozhodně však nelze učinit závěr o tom, že by Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku omezil povinnost správního orgánu, aby rozhodl o rozkladu pouze v této části. Vedení společného řízení pak předpokládá, že budou respektována veškerá práva účastníků řízení. Jestliže k vedení společného řízení nedošlo, je nutno zopakovat porušení procesních předpisů v takové míře, že tato skutečnost mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento zcela jednoznačný závěr ostatně učinil i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku.

Společné řízení, které bylo nutno vést o návrzích žalobce a ostatních kolektivních systémů do Seznamu má zajistit, aby všichni navrhovatelé, tedy žadatelé o zápis do Seznamu měli možnost vyjádřit se k ostatním návrhům, navrhnout dokazování ke svým tvrzením. Jedině za této situace je správní orgán schopen posoudit, který subjekt podal návrh oprávněně, a to zejména v situaci, kdy do seznamu lze zapsat pouze jednoho z nich, jako je tomu u historických elektropřístrojů. Společné řízení pak je garantem toho, že se všemi účastníky

řízení bude zacházeno rovněž. Námitku o porušení zásady materiální rovnosti účastníků řízení soud rovněž proto shledal důvodnou. Obdobně to platí o námitce o porušení zásady nestrannosti a legitimního očekávání, když z rozhodnutí soudu zcela jednoznačně vyplývá závěr o tom, že správní řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, bylo vedeno v rozporu se zákonem, přičemž si lze jen obtížně představit, že by svých procesních práv mohli účastníci řízení využít až v rámci rozkladového řízení a nikoli v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně.

Z výše uvedených důvodů soud s přihlédnutím k závěru o důvodnosti podané žaloby žalobou napadené rozhodnutí v části, která byla žalobou napadena, tedy ve výroku pod bodem II. napadeného rozhodnutí toto rozhodnutí zrušil a v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán znovu rozhodne o podaném rozkladu, přičemž při jeho projednání bude vycházet z celého jeho obsahu a bude respektovat právní názor, který byl vyjádřen ve výše uvedených rozsudcích soudů, ze kterých je zřejmý závěr o hrubém porušení procesních práv, o vadách řízení, v důsledku kterých nebylo umožněno účastníkům řízení uplatnit svá práva, která vyplývají z právních předpisů. Je zřejmé a nepochybné, že Městský soud v Praze jak Nejvyšší správní soud dospěly ke zcela jednoznačnému závěru o tom, že možnost správného posouzení návrhů kolektivních systémů o zápis do Seznamu lze učinit pouze v rámci společného řízení. To samozřejmě předpokládá, že společné řízení bude vedeno od samého počátku. Je nutno zdůraznit, že možnost vedení společného řízení dovodil Nejvyšší správní soud pomocí analogie iuris i pro případ, že by bylo vedeno podle předchozí právní úpravy podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady spočívají v částce 2.000,-Kč za soudní poplatek, zaplacený z podané žaloby v kolcích a odměny za zastupování. Odměna za zastupování byla soudem přiznána za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby), 2x režijní paušál po 300,-Kč (§ 7, § 9, § 11, § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.), tedy celkem 4.800,-Kč. Součástí odměny za zastupování je i daň z přidané hodnoty ve výši 1.008,-Kč, celkem tedy odměna za zastupování představuje částku 5.808,-Kč. Podání repliky soud nepovažoval za účelně vynaložený náklad, když z jejího obsahu vyplývá, že žalobce v podstatě shrnul námitky, které uvedl v podané žalobě. Celkové náklady představují částku 7.808,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.srpna 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu